

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 345/21	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
wyrok Sądu Rejonowego w Tomaszowie Mazowieckim z dnia 9 marca 2021 roku w sprawie II K 878/20			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
2.1.1.1.			
1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
3.1.	<p>1. zarzut obrazy przepisów prawa materialnego tj. art. 180a kk poprzez jego zastosowanie;</p> <p>2. zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść</p>	<p># zasadne 1, 2</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

	<p>poprzez uznanie, iż oskarżony w dniu 9 listopada 2020r. prowadził pojazd mechaniczny nie stosując się do decyzji o cofnięciu uprawnień do kierowania pojazdami, gdy ta obowiązywała jedynie do dnia 17 września 2020r. – jako wynikająca z orzeczonego przez sąd środka karnego;</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Rację ma skarżący, gdy podnosi, iż przepis art. 180a kk przewiduje odpowiedzialność karną za zachowanie sprawcy, który prowadzi pojazd mechaniczny na drodze publicznej jedynie w sytuacji - gdy decyzją właściwego organu zostały cofnięte uprawnienia do kierowania pojazdami, a decyzja dotycząca oskarżonego C. J., na której oprął się sąd rejonowy – jako związana z zakazem prowadzenia pojazdów orzeczonym wyrokiem Sądu</p>				

Rejonowego w
Tomaszowie
Mazowieckim w
sprawie II K 803/17
– obowiązywała
tylko do dnia 16
września 2010r. (w
nagłówku apelacji,
jako oczywistą
omylkę wskazano
tu datę o 1
dzień późniejszą),
albowiem w tym
dniu kończył się
także okres
obowiązywania
zakazu orzeczonego
w/w wyrokiem.

Sąd odwoławczy
zważył, że
warunkiem
ponoszenia
odpowiedzialności
za przestępstwo o
znamionach
opisanych w art.
180a kk jest
istnienie w obiegu
prawnym decyzji
np. administracyjnej
pozbawiającej
sprawcę uprawnień
do kierowania
pojazdami
mechanicznymi i
kierowanie
pojazdem w okresie,
na jaki cofnięto tą
decyzją uprawnienia
do takiego
kierowania. Samo
natomiast
zachowanie
polegające na
kierowaniu
pojazdem bez
posiadania
uprawnień stanowi
czyn penalizowany

jest przez art. 94 § 1 k.w. Wobec oskarżonego Starosta (...) w dniu 4 kwietnia 2020r. wydał decyzję znak WK.5430.1.154.2019.AO, na mocy której cofnął mu uprawnienia do kierowania pojazdami wynikające z prawa jazdy kat. AM, B1, B numer (...). W nagłówku decyzji nie wskazano okresu, na jaki obowiązuje orzeczony zakaz (daty początkowej i końcowej). Z uzasadnienia decyzji wynika jednak, iż podstawą jej wydania był wyrok Sądu Rejonowego w Tomaszowie mazowieckim z dnia 24 października 2018r. sygn.. II K 803/17, gdzie orzeczono wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 lat. Ponadto uzasadnienie decyzji przywoływało przepisy: art. 103 ust. 1 pkt 4 ustawy o kierujących pojazdami, § 17 ust. 1 Rozporządzenia Infrastruktury i Budownictwa z dnia 24 lutego 2016r. w sprawie wydawania dokumentów

stwierdzających
uprawnienia do
kierowania
pojazdami (DZ. U.
z 2016r. poz. 231 z
późn. zm.) oraz art.
182 kkw i art. 43 § 3
kk. W uzasadnieniu
tym znalazł się
także zapis: „...
okres na który
orzeczone zostają
zakazy lub obowiązki
biegnie od momentu
zatrzymania prawa
jazdy tj. od dnia
17.09.2017r. do dnia
16.09.2020r.” oraz
że dopisek, że
zakaz nie biegnie
w czasie odbywania
kary pozbawienia
wolności.

Dodać w tym
miejscu należy, że
na podstawie art.
103 ust. 1 pkt 4
ustawy o kierujących
pojazdami starosta
wydaje decyzję
administracyjną o
cofnięciu
uprawnienia do
kierowania
pojazdami w
przypadku
orzeczenia zakazu
prowadzenia
pojazdów (wskazany
w decyzji punkt
4 art. 103 ust.
1 dotyczy stricte
jedynie orzeczenia
zakazu prowadzenia
pojazdów). Decyzja
wydawana na
podstawie art. 103
ust. 1 pkt 4
ustawy o kierujących

pojazdami ma charakter decyzji związanej, co oznacza, że organ musi działać w granicach związania i nie ma możliwości interpretacji wydanego wyroku sądu karnego. Nie może też dokonywać ani rozszerzenia, ani zawężenia orzeczonego przez sąd zakazu. Jednocześnie organ nie jest uprawniony do weryfikacji wyroku sądu karnego – tak wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 25 sierpnia 2020 r. I OSK 140/20 (Legalis Numer 2488895).

Sąd odwoławczy zważył więc, że jedyną podstawą wydania spornej decyzji był środek karny orzeczony wyrokiem Sądu Rejonowego w Tomaszowie Maz. w sprawie II K 803/17. Zgodnie z tym wyrokiem orzeczony zakaz obowiązywał w okresie od 17.09.2017r. do 16.09.2020r. (tak, jak to napisano w uzasadnieniu decyzji) i tym ustaleniem związany był starosta przy wydaniu decyzji o cofnięciu uprawnień

do kierowania pojazdami. W orzecznictwie sądów administracyjnych ugruntowany jest pogląd, że organy administracji wykonujące wyrok sądu karnego są związane jego treścią, co oznacza, że mogą cofnąć uprawnienie do kierowania pojazdami tylko na ściśle wskazany w danym wyroku okres, a tym samym nie mają uprawnień do rozszerzania bądź zwięzania orzeczonego przez sąd zakazu (tak m.in. wyrok WSA w Gdańsku z dn. 25 marca 2021 r., (...) SA/Gd (...), LEX nr 3162561; wyrok WSA w Gliwicach z dn. 19 lutego 2020 r., (...) SA/Gl (...), LEX nr 2837776.). Z powyższego jasno zatem wynika, że wydana względem oskarżonego decyzja administracyjna o cofnięciu uprawnień do kierowania pojazdami, wobec treści wskazanego w niej wyroku, obowiązywała w okresie od 17.09.2017 r. do 16.09.2020r. (na marginesie można podnieść, że tego rodzaju rozstrzygnięcie – na

co wskazują sądy administracyjne – powinno zostać zamieszczone już w osnowie decyzji). Decyzja Starosty (...) nie zawierała tego rodzaju ustalenia w osnowie, ale uchybienie to nie mogło wpływać na czas jej obowiązywania. Ten bowiem był determinowany okresem obowiązywania sądowego zakazu prowadzenia pojazdów.

W tym stanie rzeczy kierowanie przez oskarżonego C. J. pojazdem mechanicznym w dniu 9 listopada 2020r. nie mogło być uznane za niestosowanie się do decyzji o cofnięciu uprawnień, lecz było jedynie prowadzeniem pojazdu bez wymaganych uprawnień. Tego rodzaju zachowanie stanowiło wykroczenie z art. 94 § 1 kw.

Potwierdzeniem powyższego może być przykładowo wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 maja 2021 r. wydany w sprawie V KK 161/21 (opubl. Legalis Numer

<p>2580105), w którym czytamy: „Warunkiem odpowiedzialności karnej przewidzianej w art. 180a KK jest nie tyle samo zachowanie polegające na kierowaniu pojazdem bez posiadania uprawnień (taki czyn penalizowany jest przez art. 94 § 1 KW), ale zachowanie takie musi być powiązane z niezastosowaniem się do wydanej uprzednio decyzji o cofnięciu uprawnienia do kierowania pojazdami mechanicznymi”.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>- o zmianę wyroku i uznanie, iż czyn oskarżonego wyczerpuje dyspozycję art. 94 §1 kw i wymierzenie kary grzywny lub umorzenie postępowania w oparciu o przepis art. 17 § 1 pkt 3 kpk;</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>- zasadnym okazał się wniosek o</p>			

zmianę wyroku
poprzez przyjęcie,
iż czyn oskarżonego
stanowił
wykroczenie,
opisane w art. 94 § 1
kw; niezasadnym był
natomiast wniosek
o wymierzenie za
ten czyn samoistnej
kary grzywny bez
orzekania o
jakimkolwiek
środku karnym,
czy uznanie, że
zachowanie
oskarżonego
wyczerpuje
dyspozycję jakiegoś
czynu
(prawdopodobnie
apelant miał na
myśli art. 180 a
kk, bądź inny –
bliżej nieustalony),
jednak nie stanowi
przestępstwa z
powodu znikomego
stopnia społecznej
jego szkodliwości;

- zachowanie
oskarżonego
wyczerpywało
znamiona
wykroczenia, a
ustalone w sprawie
przez sąd rejonowy
okoliczności
rzutujące na wymiar
kary i oraz
okoliczności samej
sprawy - uzasadniały
wymierzenie wobec
w/w kary grzywny
i (fakultatywnego)
zakazu prowadzenia
określonej kategorii
pojazdów na okres
minimalny okres

przewidziany przez prawo (art. 29 § 1 kw).		
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
4.1.		
Zwiąże o powodach uwzględnienia okoliczności		
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
brak		
Zwiąże o powodach utrzymania w mocy		

1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji		

5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany	
<p>- zmiana co do kwalifikacji prawno-karnej zachowania oskarżonego – jako stanowiącego wykroczenie, o jakim mowa w art. 94 § 1 kw, a nie przestępstwo jakim mowa w art. 180 a kk;</p> <p>- w konsekwencji powyższego zmiana w zakresie zastosowanej represji karnej tj. orzeczenie kary grzywny w oparciu o art. 94 § 1 kw w wysokości 1.000 zł. oraz środka karnego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w strefie ruchu lądowego na okres 6 miesięcy jako adekwatnych do okoliczności sprawy oraz stopnia społecznej szkodliwości i stopnia winy oskarżonego - gdzie okoliczności obciążające oskarżonego związane z uprzednią karalnością oraz ze stanem majątkowym i sytuacją osobistą, podniesione w pisemnych motywach</p>		

wydanego orzeczenia, w całości zaaprobowano;			
Zwiąże o powodach zmiany			
- szczególnie w punkcie 3.1.;			
1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.		# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.		# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			

5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
6. Koszty Procesu			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
punkt 3	O kosztach postępowania odwoławczego Sąd Okręgowy orzekł w oparciu o treść art. 624 § 1 kpk i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity: Dz.U. z 1983 r. Nr 49, poz.223 z późniejszymi zmianami). Sąd odwoławczy		

	<p>zdecydował się nie obciążać oskarżonego całością kosztów sądowych powstałych w sprawie tj. wydatkami powstałymi w sprawie, a obciążyć jedynie ich częścią - opłatą za obie instancje, albowiem za takim rozwiązaniem przemawiały zasady słuszności. To z powodów działania organów wymiaru sprawiedliwości (oskarżyciela publicznego, sądu rejonowego) doszło do rozbudowanego postępowania w sprawie o przestępstwo, podczas gdy prawidłowa analiza dokumentów, jakimi od początku w/w w dysponowały winny prowadzić do wszczęcia/ przekazania sprawy, jako dotyczącej jedynie wykroczenia, ze wszystkimi tego konsekwencjami.</p>	
<p>7. PODPIS</p>		

<p>1.11. Granice zaskarżenia</p>	
---	--

Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	wyrok Sądu Rejonowego w Tomaszowie Mazowieckim z dnia 9 marca 2021 roku w sprawie II K 878/21		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany		

	w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana